

tilkom først og fremmest namibianerne selv at tilrettelægge deres fremtid. For medlemslandene, og ikke mindst de rige og store, måtte hovedopgaven være: „Hvornår og hvorledes vil vi give magt nok til FN til at muliggøre en adskillelse af Namibia fra den tidligere mandatmagt?“

USA var fremdeles af den opfattelse, at Sydafrika ved at tilsidesætte det namibianske folks interesser havde forskærtset sin ret til at administrere området, og USA ville fortsat støtte bestræbelserne på at finde frædelige og praktiske midler med henblik på effektivt — og ikke alene juridisk — at bringe Sydafrikas administration af Namibia til ophør. USA opfordrede Sydafrika til at anerkende det namibianske folks ret til selvbestemmelse og til at erkende sin racistiske politiks meningsløshed og immoralitet.

Den store afstand i synspunkterne mellem de afro-asiatiske og de store vestlige lande gav rige muligheder for propågamæssig udfoldelse fra kommunistisk side. Sovjetunionen understregede således i sit indlæg, at Sydafrikas fortsatte besættelse af Namibia alene var mulig gjort gennem vestmagternes omfattende støtte til Sydafrika. Sovjetunionen tog afstand fra halve foranstaltninger og ønskede effektive skridt til opnåelse af Namibias selvstændighed. Generalforsamlingen burde med navns nævnelse fordømme alle stater, der støttede Sydafrika, og opfordre alle stater til at afbryde økonomiske, militære og diplomatiske forbindelser med Sydafrika.

II. Resolutionerne.

Der blev heller ikke på 23. samling gjort noget forsøg fra afro-asiatisk side på at knytte tråden til den på 21. samling opnåede enighed.

1. Den 12. december 1968 forelagde Somalias ambassadør på 49 landes vegne et resolutionsforslag, der i den operative del (paragraf 1) bekræfter det namibianske folks umistelige ret til selvbestemmelse og uafhængighed, (paragraf 2) gentager fordømmelsen af den sydafrikanske regerings fortsatte tilsidesættelse af FNs autoritet og resolutioner, (paragraf 3) henleder Sikkerhedsrådets opmærksomhed på den alvorlige situation, der er opstået som følge af den sydafrikanske regerings illegale tilstede-

værelse i Namibia, (paragraf 4) anmoder Sikkerhedsrådet om hurtigt at træffe effektive foranstaltninger i overensstemmelse med pagtens relevante bestemmelser med henblik på at sikre øjeblikkelig tilbagetrækelse; (paragraf 5) henstiller, at vedkommende organer i FN tager de i Namibia-rådets beretning indeholdte anbefalinger op til overvejelse, (paragraf 6) anmoder Namibia-rådet om fortsat med alle til rådighed stående midler at fuldføre sine opgaver, og (paragraf 7) anmoder generalsekretæren om fortsat at yde den fornødne bistand til at sætte Namibia-rådet i stand til at udøve sine opgaver.

Resolutionen (res. 2403) blev den 16. december 1968 vedtaget med 96 stemmer for (afro-asiatiske, latinamerikanske og kommunistiske lande samt Grækenland, Irland, Spanien og Sverige) og 2 imod (Sydafrika og Portugal), medens 16 afstod (vestlige lande, herunder de andre nordiske lande, og Botswana). Malawi, der ikke var til stede under afstemningen, tilkendegav efterfølgende at ville have afstået.

Sverige udtalte i en stemmeforklaring, at medens operative paragraf 3 gav en korrekt beskrivelse af situationen i Namibia, var det Sveriges forståelse, at operative paragraf 4 ikke havde til hensigt at afgøre omfanget af Sikkerhedsrådets handlefrihed, og at rådet ikke var bundet til noget bestemt kapitel eller nogen bestemt artikel i pagten. En aktion fra rådet ville kun være effektiv, hvis den var baseret på samarbejde mellem alle rådets medlemmer, og da navnlig de permanente og de, der havde mulighed for at øve indflydelse på Sydafrika. Sverige afstod på resolutionen om Namibia-rådets opfattelse, fordi dets funktioner var urealistiske, og det var derfor i betragtning af operative paragraf 6 med reservation, at Sverige støttede den nu vedtagne resolution.

2. Et af koloniudvalget fremlagt resolutionsforslag vedtoges enstemmigt af Generalforsamlingen den 16. december 1968 (res. 2404). I resolutionen bemærkes, at koloniudvalget har taget hensyn til petitionerne i overvejelserne vedrørende situationen i Namibia (paragraf 1); det bemærkes endvidere, at de petitionerer, som har rejst spørgsmål, der vedrører FNs råd for Namibia, er blevet bragt til rådets kendskab (paragraf 2), og petitionerernes opmærksomhed henledes på